

Vývoj (a pokrok) – pomalost

Pokud necháme (s naprostým odmítnutím) stranou představu „stvoření v okamžiku“ (eventuelně „vznik v okamžiku“) a připustíme jeho časový průběh, nutně se před námi otvírá otázka postupnosti jednotlivých fází takového událostního „dění“, tj. „stvořování“, „tvoření z ničeho“ (neboť to, co má být stvořeno, ještě není, tedy je jakoby „ničím“) jakožto děj či dějství. A hned druhá otázka bude: jde opravdu o „postupnost“ oněch „fází“, eventuelně o samostatné „stvořování“ v jednotlivých „řetězcích“, jež na sebe začínají reagovat (nebo jinak budovat ‚své‘ vztahy a souvislosti) až druhotně, tedy ex post? (Poukaz na nějaký předem zvolený „plán“ tu nemá odůvodnění, neboť nejde o nic menšího než právě o ony skutečné, tj. uskutečněné resp. uskutečňované souvislosti; „intelligent design“ právě v tomto bodě nic neřeší.) Může vůbec „něco“ nového vstoupit do všech těch proměn, procesů a vývojových „proudů“ jen tak v určité chvíli a na určitém místě prostě a přímo? Nemusíme si položit vážnou otázku, zda ty obrovské časové epochy nejsou právě tím pravým způsobem, jak lze dosáhnout té podoby rozmanitých „stvoření“, jakých jsme svědky? Co nám z té dosavadní tradice brání uznat, že za nějakou radikálně kratší dobu to asi nebylo možné? Není ta zdánlivá „pomalost“, s jakou se prosazoval uprostřed neživého vesmíru „evoluční proces“ od nejjednodušších jednobuněčných organismů (prokaryont a pak karyont) k těm více- a mnohobuněčným, k rostlinám a živočichům, a u těch až ke všem těm dnešním vysoce organizovaným, tou skutečnou a možná dokonce jedinou možnou cestou „stvořování“ veškeré té mnohotvárnosti života přinejmenším na této jediné dosud známé planetě, kde o živých bytostech a jejich vývoji opravdu nemůže být žádných pochyb? Proč se tomu někteří lidé, údajně „křesťané“, tak brání? Proč mají za to, že musí neochvějně trvat na svých představách, které nejspíš odkoukali od nějakých kouzelnických praktik?

(Písek, 101201-1.)